

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: Kž-rz 41/2019-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda Ane Garačić kao predsjednice vijeća te Damira Kosa, dr. sc. Zdenka Konjića, Perice Rosandića i Ranka Marijana kao članova vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice - specijalistice Martine Setnik kao zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv optuženog M. Š., zbog kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske ("Narodne novine", broj 53/91., 39/92., 91/92., 31/93., 35/93., 108/95., 16/96. i 28/96. - dalje u tekstu: OKZRH), odlučujući o žalbi državnog odvjetnika, podnesenoj protiv presude Županijskog suda u Zagrebu od 7. studenog 2019. godine, broj K-Rz-1/19, u sjednici održanoj 3. ožujka 2020. godine, u nazočnosti u javnom dijelu sjednice zamjenice Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske, Ž. M. i branitelja optuženog M. Š., odvjetnika M. V.,

presudio je:

Žalba državnog odvjetnika odbija se kao neosnovana te se potvrđuje prvostupanjska presuda.

Obrazloženje

Pobijanom presudom pod točkom I. izreke, na temelju čl. 508. st. 5. Zakona o kaznenom postupku ("Narodne novine", broj 152/08., 76/09., 80/11., 91/12. – odluka Ustavnog suda, 143/12., 56/13., 145/13., 152/14., 70/17. i 126/19. - dalje u tekstu: ZKP/08.), presuda Županijskog suda u Sisku od 17. studenog 1993. godine, broj K-38/93 stavljena je izvan snage u odnosu na optuženog M. Š., a pod točkom II. izreke optuženi M. Š. je, na temelju čl. 453. ZKP/08., oslobođen optužbe za kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZRH, dok je, na temelju čl. 149. st. 1. ZKP/08., određeno da troškovi kaznenog postupka iz čl. 145. st. 2. toč. 1. do 5. ZKP/08. te nužni izdaci optuženika i nužni izdaci i nagrada branitelja padaju na teret proračunskih sredstava.

Protiv ove presude žalbu je podnio državni odvjetnik zbog povrede kaznenog zakona (čl. 469. toč. 1. ZKP/08.) i pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja (čl. 470. st. 1. i 2. ZKP/08.)

s prijedlogom da "Vrhovni sud Republike Hrvatske ovu žalbu uvaži kao osnovanu i pobijanu presudu preinači u smislu žalbenih navoda."

Optuženi M. Š. je po svom branitelju, odvjetniku M. V., podnio odgovor na žalbu državnog odvjetnika, predloživši da se ta žalba odbije kao neosnovana. Zamoljena je i obavijest o sjednici drugostupanjskog vijeća.

Spis predmeta je, sukladno čl. 474. st. 1. ZKP/08., dostavljen Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske.

O sjednici drugostupanjskog vijeća obaviješteni su državni odvjetnik, optuženi M. Š. i branitelj optuženika, odvjetnik M. V. Sjednici vijeća pristupili su zamjenica Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske, Ž. M., koja je u usmenom izlaganju ostala kod navoda žalbe i branitelj optuženog M. Š., odvjetnik M. V., koji je također ostao kod navoda istaknutih u odgovoru na žalbu državnog odvjetnika, dok sjednici vijeća nije pristupio uredno pozvani optuženi M. Š. pa je ista održana u njegovoj odsutnosti na temelju čl. 475. st. 4. ZKP/08.

Žalba nije osnovana.

Žalitelj smatra da je prvostupanjski sud povrijedio kazneni zakon u pitanju je li djelo za koje se optuženik progona kazneno djelo te da je pogrešno utvrdio činjenicu da optuženiku inkriminirana radnja u vidu odvoženja jednog berača kukuruza po svojoj težini, razmjeru i posljedicama ne predstavlja potrebnu količinu neprava za kazneno djelo ratnog zločina iz čl. 120. st. 1. OKZRH. Žalitelj, naime, smatra da je, uzevši u obzir cjelokupni kontekst, postupanje optuženika, koje je bilo samo dio radnji jednog šireg protupravnog postupanja, napada na selo s pretežno civilnim stanovništvom hrvatske nacionalnosti u kojemu je sudjelovalo nekoliko stotina pripadnika Teritorijalne obrane G. tijekom kojega je veći broj kuća u M. oštećen, uništen i opljačkan, dok je stanovništvo bilo prisilno izvođeno iz kuća te psihički maltretirano i zlostavljano, poprimilo velike razmjere, a optuženik je, koristeći takvu situaciju, zajedno s drugim pripadnicima Teritorijalne obrane pred očima stanovnika za vojno vozilo zakvačio berač kukuruza i odvezao ga, što je bilo pomno isplanirano. Stoga smatra da je prvostupanjski sud pogrešno ocijenio da se ta jednokratna radnja dogodila u mirnodopskim uvjetima, pa da se radi o imovinskom deliktu, zbog čega je onda i pogrešno utvrdio da ista ne prerasta u kazneno djelo ratnog zločina.

Izloženi žalbeni navodi državnog odvjetnika o povredi kaznenog zakona i pogrešno utvrđenom činjeničnom stanju, međutim, nisu osnovani.

Naime, prema činjeničnom opisu djela iz posljednje izmjene optužbe od strane državnog odvjetnika i izreci pobijane presude optuženik je bio optužen da je 18. kolovoza 1991. godine u selu M., kao pripadnik nelegalnih oružanih snaga tzv. S. K., Teritorijalne obrane G., za vrijeme oružanog sukoba između regularnih oružanih snaga Republike Hrvatske i naoružanih vojnih i paravojnih formacija pobunjenih S. i napada na selo M., iz dvorišta kuće M. L., zajedno s drugim pripadnicima Teritorijalne obrane odvezao berač kukuruza.

Prvostupanjski sud je, prema ocjeni ovog drugostupanjskog suda, pravilno zaključio da ovako opisana jednokratna radnja odvoženja berača kukuruza, za koju ne postoji naznaka

da bi bila učinjena u sustavnoj pljački imovine ostalih suseljana u selu M., sama za sebe kako je optužena ne predstavlja kriminalnu količinu koja je dovoljna za podvođenje pod kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZRH učinjeno pljačkom imovine. Naime, pljačka imovine stanovništva kao jedan od modaliteta počinjenja tog kaznenog djela, koje je optuženom Š. stavljeno na teret optužbom državnog odvjetnika, pretpostavlja postojanje sustavnih i kontinuiranih radnji i postupanje koje je karakterizirano višekratnošću poduzimanja radnji, a to je u konkretnom slučaju izostalo.

Prvostupanjski sud je također pravilno zaključio da se optuženiku inkriminirano postupanje kao jednokratna i izdvojena radnja ne može smatrati ni prisvajanjem imovine u velikim razmjerima te je i za taj svoj zaključak iznio jasne, iscrpne i logične razloge koje u cijelosti prihvaća i ovaj drugostupanjski sud (5. stranica, 7. i 8. pasusi pobijane presude).

Kako, dakle, optuženiku inkriminirano postupanje nije takve težine, razmjera i posljedica koji bi opravdavali njegovo podvođenje pod kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZRH počinjenog pljačkom civilnog stanovništva, prvostupanjski sud je, protivno žalbenim tvrdnjama državnog odvjetnika, pravilno odlučio oslobodivši ga od optužbe za isto na temelju čl. 453. toč. 1. ZKP/08.

Budući da pravilnost i zakonitost pobijane prvostupanjske presude nije s uspjehom dovedena u pitanje žalbom državnog odvjetnika te da ni njezinim ispitivanjem sukladno čl. 476. st. 1. toč. 1. i 2. ZKP/08. nije utvrđeno postojanje ni neke od povreda na koje drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti, na temelju čl. 482. ZKP/08. odlučeno je kao u izreci ove presude.

Zagreb, 3. ožujka 2020.

Predsjednica vijeća:
Ana Garačić, v.r.